

[Elmquist.]

man kan efter min Mening navnlig ikke hente Argumenter for Dødsstraffens Afskaffelse.

Nej, Afgørelsen af Spørgsmaalet om Dødsstraffens Bevarelse eller Afskaffelse kan ikke træffes ud fra Erfaringer hentede fra det ene eller det andet Land, og den bør heller ikke træffes ud fra Frygten for Justitsmord, fordi saadan Frygt, som jeg før har godtgjort, er ganske ugrundet her i Landet. Afgørelsen maa derimod træffes dels paa Grundlag af, om man tror eller ikke tror paa Dødsstraffens afskrækkende Virkning, dels ud fra Følelsen af, om det virkelig er rigtigt, at Samfundet fraskriver sig dette Straffemiddel og derved afskærer sig fra i visse alvorlige Tilfælde at kunne værne Samfundets Borgere ved Anvendelse af denne Straf. Dertil kommer, om det ikke maa siges at være naturligt, at Straffeloven indeholder som den store Advarsel, som den alvorlige Trusel, dette Bud, at den, der tager andres Liv, maa risikere selv at miste Livet, eller om man finder det naturligere, at Samfundet ved Dødsstraffens Afskaffelse paa Forhaand garanterer den, der tager andres Liv, at hans eget Liv ikke vil og ikke kan blive taget.

Hvorvidt Dødsstraffen har en saadan generalpræventiv Virkning, er selvfølgelig saare vanskeligt at sige; vi hørte for kort Tid siden det ærede Medlem Hr. Vagn Bro udtale, at han troede ikke paa en saadan generalpræventiv Virkning. Men Spørgsmaalet er, om det ikke snarere er deres — i dette Tilfælde altsaa det ærede Medlem Hr. Vagn Bros — Sag, som vil benægte, at Dødsstraffen kan virke afskrækkende, at føre Beviset for, at en saadan Afskrækkelse ikke kan tænkes. Men det vil ingen af dem, der benægter den afskrækkende Betydning, kunne gøre, og der vil heller ikke være nogen af disse, der i Virkeligheden med Rette vil kunne bestride, at Frygten for Dødsstraffen i visse Tilfælde vil kunne afholde fra Drab.

Jeg ved godt, at man heroverfor vil hævde — og det tror jeg ogsaa, den højtærede Justitsminister var inde paa i sin Forelæggelsestale —, at Drab sker som Regel i en saadan Tilstand af Ophidselse, at den vedkommende overhovedet ikke har Tanke paa Følgerne, derunder heller ikke har nogen som helst Tanke paa Straffen.

Men det er jo ikke altid Tilfældet. Mange Tilfælde af Drab og netop de mest ondartede, de farligste for Samfundet, sker netop ofte efter en i Forvejen nøje overlagt Plan og paa Grundlag af Overvejelser af

alle i Betragtning kommende Forhold; ind i Overvejelserne gaar Planlæggelsen af Forbrydelsen, Planlæggelsen af Udslettelse af dens Spor, Mulighed for at forblive uopdaget og selvfølgelig ogsaa Tanken om, hvad der venter, hvis Opdagelse og Paagribelse finder Sted. Og her er der ingen, der er i Stand til at afgøre, om denne Risiko for, hvis Paagribelse sker, da selv at miste Livet, maaske ikke i enkelte Tilfælde kan virke hemmende, kan bringe den vedkommende til at opgive Forbrydelsen.

Men afskaffer man Dødsstraffen, er der i alt Fald een Ting, der er givet, og det er, at da behøver den, der planlægger et Mord, i alt Fald ikke at tage det Moment, Risikoen for selv at miste Livet, med i Betragtning. Da ved han, at han har Samfundets ubetingede Forhaandsgaranti for, at hans eget Liv ikke vil blive taget.

Men er den Tanke mulig — og der er ingen, der med Rette kan bestride det —, at Bevidstheden om, at Livet risikeres, hvis Paagribelse sker, blot i ganske enkelte Tilfælde kan bidrage til at forhindre, lad os sige blot eet uskyldigt Barns Drab, kan blive den Kendsgerning, der maaske bevirker, at blot et eneste lille uskyldigt Barn undgaar at blive skændet og dræbt, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man kan tage Ansvar for at tage denne Advarsel, denne Trusel ud af Straffeloven.

Jeg vil gerne have Lov til at gentage, at der er ikke et Menneske i denne Sal, og der er ikke et Menneske i dette Land, der er i Stand til at godtgøre, at Angsten for Dødsstraffen, Risikoen for muligt selv at miste Livet, ikke har forhindret og ikke kan forhindre, at Drab i enkelte Tilfælde finder Sted. Personlig er det min absolutte Overbevisning, at Dødsstraffen kan have denne afskrækkende Virkning, og personlig er det min Overbevisning, at Statens Forhaandsgaranti for, at Livet ikke kan mistes, vil tage bort fra de moralsk defekte Individuer, der begaar et Drab, en Hemningsforestilling, som ved Dødsstraffens Bibeholdelse har Mulighed for at virke.

Derfor er det efter min Mening naturligt, at Samfundet bibeholder denne Form for Straf, saa længe man ikke kan benægte, at Straffen har Mulighed for at vække Forbryderen, før han begaar sin Forbrydelse.

Og at det er saaledes, at Tanken om, at Forbrydelsen medfører Risikoen for Forbryderen for selv at miste Livet, i visse Tilfælde kan gaa ind som et Led i Overvejelserne, har man da ogsaa Bevis for fra det Mord, der i sin Tid blev begaaet i Vinhandler Davidsens Ejendom paa Vesterbro. Under